

Nr 8.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag om gälds betalning genom penningars nedsättande i allmänt förvar; given Stockholms slott den 3 december 1926.

Med åberopande av bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll vill Kungl. Maj:t härmed, jämlikt § 87 regeringsformen, föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till lag om gälds betalning genom penningars nedsättande i allmänt förvar.

GUSTAF.

Johan C. W. Thyrén.

Förslag

till

Lag

om gälds betalning genom penningars nedsättande i allmänt förvar.

Härigenom förordnas som följer:

1 §.

Vägrar borgenär att mottaga erbjuden betalning av förfallen gäld, som skall erläggas i penningar, eller är på grund av borgenärs bortovaro eller sjukdom eller någon annan av honom beroende omständighet gäldenären hindrad att verkställa betalning av sådan gäld, äge gäldenären fullgöra betalningen genom att för borgenärens räkning nedsätta beloppet hos överexekutor.

Lag samma vare, där gäldenären ej vet eller bör veta vem som är borgenär, så ock där ovisshet råder om vem av två eller flera som är rätt borgenär samt gäldenären icke skäligen kan anses pliktig att på eget äventyr bedöma, till vilken av dem betalningen skall erläggas.

2 §.

Den som vill nedsätta penningar till betalning av gäld har att för överexekutor uppgiva det förhållande, å vilket han grundar sitt anspråk att fullgöra betalningen genom nedsättning.

Vid verkställande av nedsättning åligger det ock gäldenären att angiva de omständigheter, som kunna vara erforderliga till förebyggande av misstag vid det nedsatta beloppets utbetalande. Sker det ej, och varder i följd därav beloppet betalt till annan än rätt borgenär, må gäldenären ej åberopa nedsättningen till befrielse från skulden.

3 §.

Om verkställd nedsättning har gäldenären att, så vitt ske kan, ofördröjligen underrätta borgenären eller, i händelse flera kunna antagas göra anspråk på det nedsatta beloppet, en var av dem. Underlåtes det, svare gäldenären för förlust, som därigenom uppstår.

4 §.

Gäldenären stånde fritt att vid nedsättningen förbehålla sig rätt att återtaga det nedsatta beloppet.

Varder nedsatt belopp återtaget, vare så ansett som om nedsättning icke ägt rum.

5 §.

Har någon, till vars förmån nedsättning skett, hos överexekutor givit till känna att han gör anspråk på nedsatt belopp, må gäldenären ej utan hans samtycke göra gällande förbehåll som i 4 § sägs, med mindre anspråket ogillats genom dom som äger laga kraft.

6 §.

Har nedsättning föranletts av ovisshet om vem av två eller flera som är rätt borgenär, må överexekutor icke utan att de äro därom ense till någon av dem utbetala det nedsatta beloppet, förrän genom dom i rättegång, som en av dem anhängiggjort mot den andre eller de övriga, eller genom förlikning eller på annat sätt blivit slutgiltigt avgjort vem som är rätt borgenär.

7 §.

Är, då tjugu år förflutit från det nedsättning skett, det nedsatta beloppet fortfarande innestående och finnes ej anledning till antagande, att fråga om rätt till beloppet är beroende på prövning, må beloppet, ändå att gäldenären icke gjort förbehåll som i 4 § sägs, av honom lyftas, där han därtill anmäler sig inom natt och år. Göres ej sådan anmälan, tillfaller beloppet kronan.

8 §.

Medel, som blivit hos överexekutor nedsatta, skola, så vitt ej antagas kan, att medlen komma att lyftas inom fjorton dagar, göras räntebärande genom insättning i bankinrättning, som av överexekutor bestämmes.

Överexekutor äge, där så prövas lämpligt, insätta medlen å sådan bankräkning, att de icke kunna utan föregående uppsägning uttagas.

Upplupen ränta komme den till godo, som finnes till medlen berättigad.

9 §.

Är för visst fall i annan lag stadgat om gäldenärs rätt att till betalning av skuld nedsätta penningar, lände det till efter rättelse.

*Utdrag av protokollet över justitiedepartementens ärenden, hållet inför
Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott
den 14 maj 1926.*

N ä r v a r a n d e:

Statsministern SANDLER, ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden OLSSON, NOTHIN, SVENSSON, HANSSON, LINDERS, SCHLYTER, LARSSON, WIGFORSS, MÖLLER, LEVINSON.

Chefen för justitiedepartementet, statsrådet Nothin, anmäler, att sedan Kungl. Maj:t genom beslut den 23 januari 1925 uppdragit åt försäkringslagstiftningskommittén att utarbeta förslag till lagstiftning rörande rätt för gäldenär att i vissa fall frigöra sig från sin förpliktelse genom att i annans förvar nedsätta vad han är skyldig att utgiva, kommittén med underdånig skrivelse den 17 juni 1925 överlämnat av motiv åtföljt förslag till lag om gälds betalning genom penningars nedsättande i allmänt förvar.

Efter att hava redogjort för det huvudsakliga innehållet av berörda förslag anför föredraganden vidare:

»Förslaget har för yttrande varit remitterat till samtliga överexekutorer i riket, varjämte fullmäktige i riksbanken samt styrelserna för Svenska Bankföreningen och Sveriges Advokatsamfund, sedan tillfälle lämnats dem att inkomma med yttrande, avgivit utlåtanden i ärendet.

Behovet av en lagstiftning, enligt vilken möjlighet beredes en gäldenär att i vissa fall fullgöra betalningen genom beloppets deponerande för fordringsägarens räkning, har vitsordats i flertalet av de avgivna yttrandena. De föreslagna bestämmelserna hava också i stort sett funnits vara ägnade att på ett tillfredsställande sätt fylla den lucka, som härutinnan förefinnes i gällande lagstiftning.

I några yttranden har ifrågasatts nödvändigheten eller lämpligheten av att i det syfte, varom här är fråga, med göromål och ansvar betunga överexekutorerna och det allmänna. Såsom lämpliga organ för handhavande av ifrågasvarande värv hava vissa av de hörda myndigheterna i stället förordat riksbanken eller annan bankinrättning, andra åter notarius publicus. Vad härutinnan anförts har emellertid icke syntts mig innefatta anledning att frångå kommitténs förslag i denna del.

Det har vidare i vissa utlåtanden påyrkats, att i förslaget måtte bestämt uttalas, hos vilken överexekutor nedsättning bör ske. I sådant avseende har

överexekutor i Uppsala ansett det ligga närmast till hands att föreskriva, att nedsättning skall äga rum hos överexekutor i den ort, där betalningen skall ske, eller, då betalningsorten ej är känd, hos överexekutor i den ort, där gäldenären har sitt hemvist. Överexekutor i Norrköping har däremot framhållit, att praktiska skäl tala för att — oberoende av uppfyllelseorten för obligationen — överexekutor i den ort, där gäldenären har sitt bo och hemvist, skall vara behörig att mottaga betalningen, samt att en subsidiär bestämmelse erfordras för sådana fall då en gäldenär ej har sitt hemvist inom landet. Överexekutor i Söderhamn föreslår, att nedsättningen skall ske hos överexekutor i den ort, där borgenären eller, om det är flera borgenärer, någon av dem har sitt hemvist, eller, i fall det nedsatta beloppet utgöres av hyresmedel eller eljest hänföres sig till viss fast egendom, hos överexekutor i den ort, där fastigheten är belägen. Sveriges Advokatsamfundets styrelse har av den föreslagna avfattningen dragit den slutsatsen, att nedsättning kan ske hos vilken som helst överexekutor, ett resultat, vilket styrelsen anser vara det ur praktisk synpunkt mest lämpliga. Ett uttryckligt stadgande i nämnda hänseende synes emellertid styrelsen önskligt.

Enligt min mening låter det sig näppeligen göra att på ett tillfredsställande sätt uppdraga några gränser för överexekutors skyldighet eller behörighet att mottaga sådan nedsättning av penningar, varom här är fråga. Den i förslaget angivna lösningen, som innebär, att nedsättning kan ske hos vilken överexekutor som helst, synes mig därför vara att förorda. Då förslagets innebörd i denna del synes mig tillräckligt tydligt framgå av den föreslagna avfattningen, vilken ansluter sig till vad som för motsvarande fall är i 30 kap. 19 § rättegångsbalken stadgat om nedsättning hos Konungens befallningshavande av fullföljdsavgift och kostnadsersättning, torde något förtydligande av lagtexten icke vara erforderligt.

I fråga om gäld, som är förfallen till betalning vid anfordran, stadgas i förordningen den 20 juli 1855, att gäldenären, ändå att borgenären icke framställt något krav, äger när som helst erlägga likvid. Den omständigheten att en gäldenär sålunda kan vara berättigad att utan anfordran från borgenärens sida fullgöra sin betalningsskyldighet när det är för honom lämpligast har kommittén emellertid ansett icke böra utan vidare medföra rätt för gäldenären att under de i 1 § av förslaget angivna förutsättningar begagna sig av det föreslagna nedsättningsförfarandet. Kommittén har därför i 2 § av förslaget såsom ett ytterligare villkor för rätt till nedsättning i dylika fall uppställt, att antingen borgenären påkallat betalning eller gäldenären givit borgenären till känna, att han vill fullgöra sin betalningsskyldighet. Länsstyrelsen i Göteborgs och Bohus län har i sitt yttrande framhållit, att genom den sålunda föreslagna bestämmelsen gäldenärens rätt att frigöra sig från sin skuld ofta nog kunde bliva illusorisk. Denna gäldenärens rätt har dock synts länsstyrelsen böra väga mera än borgenärens eventuella intresse av att bibehålla sin fordran. Länsstyrelsen har därför ifrågasatt, huruvida icke 2 § i förslaget lämpligen kunde utgå. Uttalanden av liknande innebörd hava avgivits av länsstyrelserna i Jönköpings och Hallands län samt av överexekutorerna i Visby

och Askersund. Beträffande sådan underrättelse, som avses i 2 §, har Sveriges Advokatsamfunds styrelse — under framhållande av att en borgenär, som vägrar eller av någon anledning är ur stånd att mottaga betalning, i de flesta fall ej heller är anträffbar med bevislig underrättelse — hemställt, att i lagen måtte föreskrivas, att underrättelse skall anses given därigenom, att den blivit inlämnad för befordran med post eller telegraf eller eljest på ändamålsenligt sätt avsend. Styrelsen har tillika påyrkat ett förtydligande av 2 § i syfte att utmärka, att bestämmelsen ej skall äga tillämpning i de ofta förekommande fall, då gäldenären har att *senast* å viss dag likvidera sin skuld.

Vid överbägande av vad å ömse sidor blivit anfört har jag kommit till den uppfattningen, att ett undantag från den i 1 § givna huruvregeln icke kan anses påkallat. Äger gäldenären när helst han vill infria sin förbindelse genom betalning direkt till borgenären, synes det nämligen knappast tillräckligt motiverat att i dylikt fall förvägra honom rätten att fullgöra betalningen genom att nedsätta beloppet i allmänt förvar, därest förutsättningarna för dylikt nedsättande i övrigt äro för handen. Jag har därför ansett mig böra föreslå, att 2 § utgår ur lagförslaget. I samband därmed har numreringen av de följande paragraferna ändrats.

Mot förslaget har vidare anmärkts, att av dess avfattning icke skulle med full klarhet framgå, huruvida depositions mottagande förutsatte en prövning av de i 1 § angivna omständigheters förhandenvaro. Enligt min mening ligger det i sakens natur, att då penningar för det i förslaget angivna ändamål överlämnas till överexekutor, denna myndighet icke bör ingå i någon materiell prövning av frågan, huruvida de för nedsättningsförfarandets tillämpning stadgade förutsättningar äro för handen eller icke. Har gäldenären åberopat förhållande, som berättigar honom att anlita denna utväg för betalningens fullgörande, skall depositionen, på sätt i kommitténs motiv framhålles, mottagas av överexekutor. Till undvikande av missförstånd har jag emellertid ansett lämpligt att i förslaget upptaga en uttrycklig bestämmelse om skyldighet för gäldenären att för överexekutor uppgiva det förhållande, å vilket anspråket att fullgöra betalningen genom nedsättning grundas.

Kommittén har i 5 § föreslagit att det skall stå gäldenären fritt att vid nedsättningen förbehålla sig rätt att återtaga det nedsatta beloppet. Sedan någon, till vars förmån nedsättning skett, givit till känna, att han gör anspråk på nedsatt belopp, äger emellertid enligt 6 § i kommitténs förslag gäldenären icke utan hans samtycke göra gällande sådant förbehåll som nyss nämnts. Sveriges Advokatsamfunds styrelse hemställer i sitt yttrande, att då det kan tänkas, att gäldenären efter depositionen finner, att han verkställt densamma för orätt persons räkning eller att han överhuvud icke varit betalningsskyldig, åt gäldenären måtte tillerkännas befogenhet att, sedan dylikt tillkännagivande skett, genom stämning till domstol få uttrönt, huruvida den, som gjort anspråk på det nedsatta beloppet, har någon rätt till detsamma, och om därvid befinnes, att så ej är fallet, åter lyfta beloppet. Syftet med denna hemställan, vilken synt mig vara värd beaktande,

torde kunna vinnas genom ett tillägg till paragrafen av innehåll att vad där stadgas ej skall äga tillämpning, då det framställda anspråket ogillats genom lagakraftvunnen dom. Att gäldenären, i överensstämmelse med vad som för ett likartat fall gäller enligt § 6 i förordningen den 4 mars 1862 om tioårig preskription och om årsstämning, äger genom provokatorisk rättegång mot den, som framställt anspråket, påkalla prövning av dennes rätt till beloppet, torde icke kunna dragas i tvivelsmål.

I 8 § har kommittén föreslagit, att nedsatt belopp, som inestått i trettio år, skall kunna lyftas av gäldenären, såframt fråga om rätt till beloppet ej är beroende på prövning. Beträffande den sålunda fastställda tiden har i åtskilliga av de avgivna yttrandena anmärkts, att den vore onödigt lång. För min del har jag ansett, att tiden utan olägenhet kan, i överensstämmelse med de allmänna reglerna om preskription, bestämmas till tio år. Å andra sidan har anledning synt mig föreligga att i stället förlänga den i samma paragraf föreslagna tiden av natt och år, inom vilken gäldenärens lyftningsrätt skall utövas vid äventyr att det nedsatta beloppet tillfaller kronan. Även för detta fall torde tio år kunna anses såsom en lämplig tidrymd.

Frågan om förvaltningen av de penningemedel, som nedsättas i allmänt förvar, har kommittén ansett icke böra bliva föremål för reglering i själva lagen. I 9 § av kommitténs förslag hänvisas i detta avseende till särskild i administrativ ordning utfärdad författning. Ett utkast till sådan författning har för yttrande varit överlämnat till dem, vilka haft att yttra sig över huvudförslaget. Detta utkast innehöll, att nedsatta medel skulle göras räntebärande genom insättning i bankinrättning såvitt ej antagas kunde att medlen komme att lyftas inom fjorton dagar. Överexekutor skulle vidare, där så prövades lämpligt, äga bestämma, att medlen skulle insättas å sådan bankräkning, att de icke kunde utan föregående uppsägning uttagas. Upplupen ränta skulle komma den till godo, som funnes till medlen berättigad. Då det icke torde vara erforderligt att rörande detta ämne lämna mera i detalj utformade föreskrifter än vad utkastet innehöll, synes tillräcklig anledning icke föreligga att utfärda en särskild författning i ämnet. Jag har därför ansett mig böra förorda, att de ifrågasatta bestämmelserna intagas i själva lagen.

Att klagan över överexekutors beslut i ärende, varom här är fråga, kan genom besvär fullföljas i hovrätt, torde vara klart. Det har därför synt mig vara överflödigt att, på sätt i några yttranden ifrågasatts, i förslaget upptaga en uttrycklig föreskrift av sådant innehåll.

Vad beträffar tiden för den föreslagna lagens ikraftträdande torde det icke vara erforderligt att härom giva någon särskild föreskrift.»

Föredraganden uppläser härefter förslag till *lag om gälds betalning genom penningars nedsättande i allmänt förvar*, av den lydelse bilaga vid detta protokoll utvisar, samt hemställer, att lagrådets utlåtande över förslaget måtte,

för det i § 87 regeringsformen angivna ändamål, inhämtas genom utdrag av protokollet.

Denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan bifaller Hans Maj:t Konungen.

Ur protokollet:

Arvid Torold.

Bilaga.

Förslag

till

Lag**om gälds betalning genom penningars nedsättande i allmänt förvar.**

Häri genom förordnas som följer:

1 §.

Vägrar borgenär att mottaga erbjuden betalning av förfallen gäld, som skall erläggas i penningar, eller är på grund av borgenärs bortovaro eller sjukdom eller någon annan av honom beroende omständighet gäldenären hindrad att verkställa betalning av sådan gäld, äge gäldenären fullgöra betalningen genom att för borgenärens räkning nedsätta beloppet hos överexekutor.

Lag samma vare, där gäldenären ej vet eller bör veta vem som är borgenär, så ock där ovisshet råder om vem av två eller flera som är rätt borgenär samt gäldenären icke skäligen kan anses pliktig att på eget äventyr bedöma, till vilken av dem betalningen skall erläggas.

2 §.

Den som vill nedsätta penningar till betalning av gäld har att för överexekutor uppgiva det förhållande, å vilket han grundar sitt anspråk att fullgöra betalningen genom nedsättning.

Vid verkställande av nedsättning åligger det ock gäldenären att angiva de omständigheter, som kunna vara erforderliga till förebyggande av misstag vid det nedsatta beloppets utbetalande. Sker det ej, och varder i följd därav beloppet betalt till annan än rätt borgenär, må gäldenären ej åberopa nedsättningen till befrielse från skulden.

3 §.

Om verkställd nedsättning har gäldenären att, så vitt ske kan, ofördröjligen underrätta borgenären eller, i händelse flera kunna antagas göra anspråk på det nedsatta beloppet, en var av dem. Underlåtes det, svare gäldenären för förlust, som däri genom uppstår.

4 §.

Gäldenären stånde fritt att vid nedsättningen förbehålla sig rätt att återtaga det nedsatta beloppet.

Varder nedsatt belopp återtaget, vare så ansett, som om nedsättning icke ägt rum.

5 §.

Har någon, till vars förmån nedsättning skett, hos överexekutor givit till känna att han gör anspråk på nedsatt belopp, må gäldenären ej utan hans samtycke göra gällande förbehåll som i 4 § sägs, med mindre anspråket ogillats genom dom som äger laga kraft.

6 §.

Har nedsättning föranletts av ovisshet om vem av två eller flera som är rätt borgenär, må överexekutor icke utan att de äro därom ense till någon av dem utbetala det nedsatta beloppet, förrän genom dom i rättegång, som en av dem anhängiggjort mot den andre eller de övriga, eller genom förlikning eller på annat sätt blivit slutgiltigt avgjort vem som är rätt borgenär.

7 §.

Är, då tio år förflutit från det nedsättning skett, det nedsatta beloppet fortfarande inestående och fråga om rätt till beloppet ej beroende på prövning, må beloppet, ändå att gäldenären icke gjort förbehåll som i 4 § sägs, av honom lyftas, där han därtill anmäler sig inom tio år. Göres ej sådan anmälan, tillfaller beloppet kronan.

8 §.

Medel, som blivit hos överexekutor nedsatta efter ty här är stadgat, skola, så vitt ej antagas kan, att medlen komma att lyftas inom fjorton dagar, göras räntebärande genom insättning i bankinrättning, som av överexekutor godkännes.

Överexekutor äge, där så prövas lämpligt, bestämma, att medlen skola insättas å sådan bankräkning, att de icke kunna utan föregående uppsägning uttagas.

Upplupen ränta komme den till godo, som finnes till medlen berättigad.

9 §.

Är för visst fall i annan lag stadgat om gäldenärs rätt att till betalning av skuld nedsätta penningar, lände det till efterrättelse.

Utdrag av protokollet, hållet i Kungl. Maj:ts lagråd den 7 juni 1926.

N ä r v a r a n d e:

justitierådet SVEDELIUS,
regeringsrådet PALMGREN,
justitierådet CHRISTIANSSON,
justitierådet HÖGSTEDT.

Enligt lagrådet tillhandakommet utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet den 14 maj 1926, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets utlåtande skulle för det i § 87 regeringsformen angivna ändamål inhämtas över upprättat förslag till *lag om gälds betalning genom penningars nedsättande i allmänt förvar*.

Förslaget, som finnes bilagt detta protokoll, hade inför lagrådet föredragits av revisionssekreteraren Rudolf Eklund.

Lagrådet fann förslaget ej föranleda andra erinringar än som innefattades i följande av lagrådet avgivna yttrande.

7 §.

Det torde visserligen vara fullt befogat att föreskriva en tid, inom vilken ett i enlighet med förslagets bestämmelser hos överexekutor nedsatt belopp skall av borgenären lyftas vid äventyr att hans rätt till detsamma eljest är förfallen. Såsom av kommittén framhållits, kan det nämligen icke av hänsyn till borgenärens intresse krävas, att staten skall åtaga sig en till obegränsad tid utsträckt förvaringsskyldighet. Att, på sätt i det remitterade förslaget skett, bestämma denna tid till allenast tio år, räknat från det nedsättningen verkställdes, synes emellertid mindre lämpligt. För valet av denna tid har departementschefen åberopat de allmänna reglerna om preskription. En direkt tillämpning av dessa regler i förevarande fall lärer dock ej vara avsedd och skulle icke heller stå i överensstämmelse med vad som för närvarande gäller i fråga om medel nedsatta i allmänt förvar. För utbekommande av dylika medel sakna bestämmelserna om fordringspreskription betydelse, och så synes även böra vara förhållandet beträffande medel, som enligt den nu föreslagna lagstiftningen nedsättas. Av vikt torde emellertid vara, att den tid, inom vilken borgenären äger lyfta det för hans räkning inestående beloppet, fastställles så, att den kan antagas icke i något fall bliva kortare än den skulle blivit, därest preskriptionsreglerna tillämpats. Fastställes nu nämnda tid till tio år från nedsättningen, skulle denna möjlighet icke vara utesluten.

Då med hänsyn till det anförda den föreslagna tiden synes vara för kort, men det å andra sidan måste medgivas, att den av kommittén ifrågasatta tiden, trettio år, förefaller onödigt lång, hemställes om sådan ändring av förslaget, att tiden för borgenärens lyftningsrätt bestämmes till förslagsvis tjugo år från nedsättningen.

Att förlänga den av kommittén till natt och år föreslagna tiden för utövan- det av den rätt, som bör tillkomma gäldenären att, sedan borgenärens rätt till nedsatt belopp förfallit, lyfta detsamma, synes knappast motiverat. En åter- gång till kommittéförslaget i denna del förordas.

Då i paragrafen såsom villkor för gäldenärens rätt att, sedan det nedsatta beloppet under föreslagen tid inestått, utbekomma detsamma stadgas, att frå- ga om rätt till beloppet ej är beroende på prövning, bör detta helt säkert icke få anses innebära, att gäldenären under alla förhållanden måste visa, att någon tvist om rätt till beloppet icke är anhängig, synnerligast som fullgörandet av en sådan bevisningsskyldighet skulle vara, om också icke omöjligt, dock för- enat med stora besvärligheter. Endast för den händelse en dylik tvist, över- exekutor vederligen, blivit anhängiggjord, torde nämnda myndighet böra fordra bevis om att tvisten slutligen avgjorts. Till förebyggande av en annan till- lämpning av stadgandet synes åt detta lämpligen böra givas den avfattning, att anledning ej finnes till antagande, att fråga om rätt till beloppet är be- roende på prövning.

Därest förevarande lagförslag varder antaget, synes staten böra ikläda sig ansvarighet för den skada, som kan förorsakas därav att nedsatt belopp till- gripes och förskingras av ämbets- eller tjänsteman, vilken på grund av sin tjänst har att därmed taga befattning. Detta påkallas av samma skäl, som föranlett, att staten åtagit sig skyldighet att ersätta förskingrade exekutiva och vissa andra därmed jämförliga medel. För sådant ändamål torde böra göras ett tillägg till 5 § i lagen den 10 juli 1899 om ersättning av allmänna medel i vissa fall för skada, som förorsakats av ämbets- eller tjänstemän med flera, såsom nämnda lagrum lyder enligt lagen den 6 juni 1925.

Ur protokollet:
A. V. Stenkula.

Utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 3 december 1926.

N ä r v a r a n d e :

Statsministern EKMAN, ministern för utrikes ärendena LÖFGREN, statsråden THYRÉN, RIBBING, MEURLING, GÄRDE, PETTERSSON, HELLSTRÖM, ROSÉN, HAMRIN, ALMKVIST, LYBERG.

Chefen för justitiedepartementet, statsrådet Thyren, anmäler lagrådets den 7 juni 1926 avgivna utlåtande över det den 14 maj 1926 till lagrådet remitterade förslaget till *lag om gälds betalning genom penningars nedsättande i allmänt förvar*, därvid föredraganden anför:

»Vad lagrådet hemställt i fråga om 7 § i förslaget har jag ansett böra vinna beaktande, varjämte den föreslagna lydelsen av 8 § synt mig böra underkastas en mindre redaktionell jämkning. I enlighet härmed har jag låtit inom justitiedepartementet omarbета dessa bestämmelser.

I likhet med lagrådet anser jag goda skäl tala för att den ersättningsskyldighet vid tillgrepp och förskingring, som i vissa fall åvilas det allmänna jämlikt lagen den 10 juli 1899, utsträcker till belopp, som nedsättes hos överexekutor enligt här åsyftade bestämmelser. En sådan anordning synes mig emellertid förutsätta, att staten även i åtskilliga andra fall, då medel nedsätts hos myndighet, ikläder sig ansvarighet för den skada, som kan förorsakas därav att nedsatt belopp tillgripes och förskingras av ämbets- eller tjänsteman. Endast i ett sådant sammanhang synes den nu av lagrådet berörda frågan lämpligen böra upptagas till närmare övervägande.»

Föredraganden uppläser härefter förslaget i omarbetat skick samt hemställer, att detsamma måtte genom proposition föreläggas nästkommande års riksdag till antagande.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan förordnar Hans Maj:t Konungen, att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse, bilaga vid detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

H. Stefenson.